

L'Autònoma

PUBLICACIÓ DE LA UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA • GENER DE 1996 • NÚM. 106

S u m a r i

VINT ANYS DE TEATRE
I DEMOCRÀCIA, 2

HOMENATGE A
J. H. ELLIOTT, 3

INSTITUT DE CIÈNCIA
DELS MATERIALS, 4

COMPORTAMENT
DE RISC EN LA
CONDUCCIÓ, 5

RECOLLIDA
SELECTIVA
DE DEIXALLES, 6

HOMENATGE A
PIERRE VILLAR, 7

ESTUDIAR
A LA PRESÓ, 7

Claustre General i universitat pública

El Claustre General de la Universitat Autònoma de Barcelona va aprovar l'informe de la gestió realitzada entre el desembre de 1995 i el desembre de 1996 per l'equip de govern, i que va ser presentat pel rector el dia 16 de desembre. L'informe va ser aprovat per 72 vots a favor, 6 en contra i 36 abstencions.

El rector, Carles Solà, va recordar els canvis a la cúpula del Ministeri d'Educació i Cultura arran de les eleccions estatals, fet que en molts aspectes encara no s'ha traduït en polítiques explícites.

Respecte a la qüestió pressupostària, va dir que el fet que conceptes no reconeguts s'haguessin incorporat al pressupost del 1997 ha fet que el creixement pressupostari per a l'any 1997 sigui inferior a l'1 per cent i no al 5,9 per cent, com va manifestar el Comissionat d'Universitats.

El rector va explicar la política de congelació de l'adscripció de centres amb l'excepció de l'Escola de Medi Ambient de Mollet, que és de titularitat pública.

També va fer referència a la proposta inicial del document de programació acadèmica, que preveia transferir directament la Unitat Docent de l'Hospital del Mar a la Universitat Pompeu Fabra, i que ha estat modificada en el sentit de la creació d'una comissió específica que analitzarà la globalitat dels estudis de Medicina a Catalunya.

També es va referir al desplegament de l'Escola de Doctorat i de Formació Continuada, que ha co-

mençat a oferir cursos de postgrau de responsabilitat pròpia, com una diplomatura de Tractament de Residus i de Gestió Ambiental. També va recordar que es mantenen les seixanta beques per a personal investigador, equiparades a les convocades per la Direcció General de Recerca. Va destacar l'acord signat amb la Universitat de Girona per tal de constituir l'Institut Interuniversitari de Medi Ambient.

Va explicar les dues noves instal·lacions del Servei de Biblioteques: l'ampliació de la biblioteca de Ciències Socials (1800 m²) i la biblioteca d'Humanitats (6500 m²), que es posen en marxa sense increment de la plantilla del servei, mitjançant reassignació de recursos.

En la mateixa sessió també es van aprovar les línies generals del pressupost per a l'any 1997 i una resolució presentada per un grup de claustrals que diu textualment: «El claustre de la Universitat Autònoma de Barcelona sol·licita al Consell Social que faci arribar al Parlament de Catalunya tant el malestar de la comunitat universitària produït per la insuficiència de recursos, com la necessitat d'un increment de les retribucions de tot el personal d'un 2,6 per cent, que és la inflació prevista per al proper any, per tal de poder aprovar un pressupost que respongui a les legítimes expectatives que tenen els ciutadans de Catalunya de mantenir una universitat pública de qualitat que impulsi el desenvolupament del país en tots els sentits».

Universitat pública

En la sessió de la tarda es va abordar el punt de l'ordre del dia referent a la reflexió i l'anàlisi sobre la universitat pública. Es van presentar tres documents. El primer, elaborat per l'equip de govern i presentat per la vicerectora d'Estudiants i de Promoció Cultural, Mercè Izquierdo, anomenat «Una reflexió sobre la universitat pública», que pretén potenciar un debat global en un moment de canvis condicionats per les transformacions socials i econòmiques, els nous coneixements i les dificultats de finançament. Un grup de claustrals va presentar un altre document, signat per organitzacions sindicals i associacions d'estudiants, que fa temps que circula en diversos àmbits, amb el nom de «Manifest de la campanya en defensa de la universitat pública», en el qual s'afirma que cal consensuar el model d'ensenyament i d'universitat tenint com a base un debat social, públic, obert i participatiu, ahora que cal crear mecanismes que garanteixin la transparència d'aquest debat. Els claustrals de la Facultat de Traducció i d'Interpretació van aportar també la seva reflexió centrant-se en el finançament, la igualtat d'oportunitats i la capacitat d'investigació.

La manca de quòrum va impossibilitar fer més votacions, si bé la necessitat del debat sobre la universitat va quedar reflectit en la majoria de les intervencions dels claustrals que van assistir a la convocatòria del dia 16 de desembre.

Un moment de la sessió del Claustre General que va tenir lloc el dia 16 de desembre.

J. P. Pinto Balsemao, president de l'European Institute for the Media i exprimer ministre portuguès, va pronunciar la conferència inaugural del Mestratge Europeu de Comunicació Interactiva, sota el títol «Transformacions i desafiaments de la societat de la informació», en un acte que va tenir lloc al Col·legi de Periodistes de Catalunya, el dia 5 de desembre passat.

Pinto Balsemao va analitzar els canvis produïts en l'àmbit de la comunicació per la ràpida expansió de les noves tecnologies.

En el mateix acte, el director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, Jordi Vilajoana, va defensar la necessitat que la televisió catalana participi en els avenços que, a escala internacional, tenen lloc en el món dels multimèdia.

El Mestratge ha estat organitzat pel Departament de Comunicació Audiovisual i de Publicitat de la UAB i pel Centre d'Investigació de Tecnologies Interactives de la Universitat Nova de Lisboa.

La reina dels bandits, a l'Autònoma

Phoolan Devi, actual diputada pel govern indi, va presentar, el dia 10 de desembre, a la sala de graus de la Facultat de Ciències de la Comunicació, el llibre autobiogràfic *Jo, Phoolan Devi, reina dels bandits*. En aquest llibre, l'exbandolera explica que als deu anys va ser malvenuda a un home vint-i-cinc anys més gran que ella, a qui, després de contínues vexacions, va assassinar. A continuació va fugir a la selva, on es va reunir amb una colla de bandits. Després d'atornir les castes altes de l'Estat d'Uttar Pradesh, situat al centre de l'Índia, i de venjar-se dels seus violadors —per la qual cosa se la va acusar de més de vint assassinats—, Phoolan Devi va convertir-se en el cap d'aquesta colla de bandits, i es va guanyar el nom de *reina dels bandits*.

Vint anys de teatre i democràcia

La Companyia Investigadora del Teatre Espanyol Contemporani (CITEC), dependent del Departament de Filologia Espanyola de la UAB, amb el suport del Vicerectorat d'Estudiants i de Promoció Cultural i el Ministeri de Cultura, va organitzar, els dies 12 i 13 de desembre, el cicle de conferències *Vint anys de teatre i democràcia a Espanya (1975-1995)*.

Les jornades, que van tenir lloc a la sala de graus de la Facultat de Filosofia i Lletres, van servir per presentar en societat el llibre, escrit en castellà, del mateix nom. L'obra aplega, en més de dues-centes pàgines, vint-i-set estudis monogràfics sobre un nombre igual d'estrenes teatrals dels dramaturgs i companyies espanyoles més rellevants del període, així com la cronologia de les seves produccions i una bibliografia general. Manuel Aznar, coordinador dels actes i fundador de la CITEC, descriu la publicació com «el resultat provisional d'una tasca col·lectiva que protagonitza un grup de professors, becariis i estudiants de Filologia. Tota la investigació, en no rebre cap subvenció, s'ha realitzat per amor a l'art teatral».

Els col·loquis de la CITEC van reflectir fidelment l'esperit del llibre i hi va assistir una destacada selecció dels creadors teatrals analitzats.

El primer dia, el dramaturg i professor de la UAB José Sanchis Sinisterra, el madrileny Fermín Cabal i el basc d'adopció Alfonso Sastre van trencar d'entrada tots els forma-

lismes previstos en el programa original, ja que van intervenir simultàniament enlloc de fer-ho separatament. En síntesi, Sinisterra va reflexionar sobre els registres temàtics que es repeteixen en els seus escrits i que, segons la crítica, han fet d'ell un autor polític. L'autor d'*Ay, Carmela* va explicar també com recorre premeditadament «a la incertesa per activar l'interès de l'espectador i fer-lo partícip». I si Sinisterra predica la incertesa, Cabal explota el «caos» amb la mateixa intenció. El creador de *Tú estás loco, Briones* va arribar de l'aeroport amb les energies renovades i una bona pila d'anècdotes que van servir per il·lustrar la «ingenuïtat de les arts escèniques» durant la segona meitat dels anys setanta. Cabal, que el 1983 va ser membre de la Comissió de Teatre del PSOE, no va voler acomiadar-se sense criticar el govern socialista: «Va prevaler la televisió en detriment del teatre, i així va posar fi a la xarxa de sales de representació independents». L'històric Alfonso Sastre, al seu torn, va repassar en to solemne les seves creacions, moltes d'elles de compromís social, compreses entre la seva reclusió a Carabanchel fins al seu exili actual a Hondarribia.

A migdia, Marta Galán i Ricard Gázquez van veure com el Taller de Lectures Dramatitzades de l'Aula de Teatre que ells dirigeixen interpretava a l'Auditori de Lletres textos dels autors convidats.

L'endemà divendres, el terrassenc i exalumne de la UAB Sergi Belbel i

Josep Maria Benet i Jornet van reeditar amb estil propi —asseguts sobre la taula— l'esperit didàctic dels participants en la jornada inaugural. Amb gran complicitat, Jornet i Belbel van jugar a fet i a amagar. L'autor de *Poblenou* exercia de periodista, mentre que el darrer guardonat amb el Premio Nacional de Teatro, ple de modestia, mirava d'esquivar les preguntes. «Com et canvia el fet de ser l'autor de l'Estat més traduït i representat arreu del món?», inquiria Jornet. «No m'agrada, m'obliga a reflexionar sobre la meua escriptura. M'atabala la pressió de gent que desconec i de teatres que aquí no tenim per la seva magnitud, dimensió i tradició», contestava Belbel en referència a l'èxit que *Carícies* ha obtingut a Alemanya.

Les jornades es van cloure precisament amb la representació per part de l'Aula de Teatre de *Descripció d'un paisatge*, peça de Benet i Jornet dirigida pel responsable de l'Oficina d'Afers Culturals, Toni Casares.

Josep Maria Benet i Jornet i Sergi Belbel.

Documentació i recerca en la comunicació

Els dies 12 i 13 de desembre va tenir lloc a la Facultat de Ciències de la Comunicació el Congrés Centres Documentals per a la Recerca i la Producció en Comunicació. Les Transformacions Tecnològiques. El Congrés s'emmarca en les activitats programades per celebrar el vint-i-cinquè aniversari de la Facultat, entre les quals destaca també el sopar que els alumnes de la cinquena promoció van organitzar a l'hotel Campus el dia 14 de desembre.

A l'acte d'obertura del Congrés, el seu president d'honor, Miquel de Moragas, va recordar «les condicions de partida extremament difícils de la nostra facultat», i a continuació va fer una reflexió sobre el paper dels estudis de la comunicació en el futur. Moragas els va identificar com «l'humanisme modern», ja que, segons el semiòtic, els estudis de la comunicació reflecteixen la societat moderna. Miquel de Moragas també es va referir a la cada vegada més estreta relació entre els estudis propis de les Ciències de la Comunicació i els estudis de les Ciències Socials.

El president d'honor del Congrés va introduir, d'aquesta manera, un tema important en el futur de la societat moderna i dels actuals mitjans de comunicació, en el qual també se cen-

tren diverses disciplines de les ciències socials: la importància de la possessió de la informació en un context de gran competència entre els mitjans de comunicació. El professor i director del Centre d'Estudis Olímpics i de l'Esport de la UAB, Miquel de Moragas, va enllaçar en aquest moment amb el tema del Congrés, i va remarcar «la importància de la condició pública de la biblioteca i l'hemeroteca», que garanteix, així, als ciutadans l'accés lliure i gratuït a la informació.

Durant el primer dia del Congrés, també es va evocar l'origen de les actuals Biblioteca de Ciències de la Comunicació i Hemeroteca General de la UAB, així com el seu posterior desenvolupament i modernització fins a convertir-se en dos dels centres europeus més importants en documentació especialitzada.

L'hemeroteca i la biblioteca van iniciar la seva activitat al mateix temps que la Facultat, el curs 1971-1972, i sempre com a dos espais diferenciats. La primera localització d'ambdues era al carrer Egiptíacques, quan encara no es disposava de gaires subscripcions gratuïtes a publicacions espanyoles, i encara menys de subscripcions de pagament a publicacions estrangeres. La precarietat de mitjans i l'absència de recursos que hi havia

aleshores queda ben patent en un fet anecdòtic que va explicar el professor Moragas: «Cada matí, agafava uns drets del calaix de l'escriptori —el pressupost de l'Hemeroteca— i anava als quioscs de la Rambla a comprar revistes». Així va començar a constituir-se l'actual col·lecció de premsa espanyola i internacional de l'Hemeroteca.

Paralel·lament a les ponències, es va inaugurar l'hemeroteca electrònica i es va fer una interessant demostració del funcionament del sistema *My News*, el primer diari electrònic personalitzat d'Europa. L'exposició de portades de diaris i revistes referents als anys fundacionals (1971-1972) de la Facultat de Ciències de la Comunicació va ser molt emotiva. L'exposició recollia, entre altres, portades dels diaris *ABC*, *ABC Cataluña*, *TeleXprés*, *El País* o *Diario de Barcelona*. També s'hi exposaven portades de butlletins, de revistes internacionals de diferents temàtiques (*Le Nouvel Observateur*, *Paris Match*, *Time*, *News of the World*) o de revistes d'àmbit estatal o català (*Fotogramas*, *Serra d'Or*). L'exposició i la resta de ponències i activitats del Congrés es pot consultar via internet a l'adreça <http://www.bib.uab.es/la-pagina.htm>.

Homenatge a John Elliott i *La revolta catalana*

Amb les jornades titulades Catalunya i Espanya a l'Època Moderna, la revista *Manuscrits*, publicació del Departament d'Història Moderna de la UAB, va celebrar, els dies 9 i 10 de desembre, el seus onze anys de vida.

L'aniversari va ser l'«excusa» perfecta per convidar l'historiador anglès John Huxtable Elliott i retre-li un sentit homenatge quan es compleixen trenta anys de la publicació en català de la seva obra més emblemàtica: *La revolta catalana 1589-1640, un estudi sobre la decadència d'Espanya*. El llibre, fruit d'una dècada de recerca en els arxius municipals de tot Catalunya en condicions extremes —«pel fred i el desordre», va recordar l'autor—, ha esdevingut un punt de referència ineludible per a la historiografia moderna dins i fora del Principat. «Jo i molts autors castellans vam devorar l'obra en català», va dir durant la presentació el moderador Ricardo García Cárcel en referència als onze anys de retard amb què va aparèixer la primera versió castellana.

García Cárcel, oficial de mestre de cerimònies davant un nombrós públic jove que gairebé omplia l'Auditori de la Facultat de Filosofia i Lletres, va preferir ometre els mèrits acumulats per Elliott durant la seva trajectòria —premi Príncep d'Astúries i títols de *sir i regius professor* per la Universitat d'Oxford— i presentar-lo, en canvi, com el primer hispanista britànic que «no es va deixar portar per l'exotisme i l'indigenisme hispànic, sinó que, ben al contrari, va inscriure Espanya en la cultura europea, i interpreta la decadència imperial espanyola com un problema d'acomodació, de fracàs en la modernització».

Tots els participants en l'homenatge van coincidir a definir com a cabdal la inserció que *La revolta catalana* fa del sollevament del Corpus de Sang dins un llarg procés decadent del qual detalla més les precondicions que van desencadenar l'aixecament, que no pas la mera descripció dels fets revolucionaris.

Les distintes concepcions historiogràfiques van aprofundir el debat sobre la dialèctica Espanya-Catalunya, una discussió que, malgrat la diversitat dels temes de sortida —Insti-

tucions i pensament polític, L'exèrcit i la hisenda, i La cultura: la llengua i la història—, va ser present a totes les taules rodones.

Quan el moderador va inquirir si es podia «parlar d'Estat a la Catalunya dels segles XVI i XVII», l'antiacadèmica Núria Sales va reconèixer «una certa dualitat: en política exterior l'Estat era la monarquia, mentre que en política interior exercia com a tal cadascun dels territoris de la corona amb drets propis». Manuel Peña va definir «tres regnes: Portugal, Aragó i Castella —Navarra pertanyia llavors a França—, tancats en el seu particularisme i exempts de lligams solidaris entre ells. No hi havia consciència d'unitat i sols les corts respectives compartien la visió monàrquica».

Ernest Berenguer, molt punyent al llarg de les jornades, va lamentar «la fossilització del constitucionalisme català entre 1589 i 1702, atès els pocs cops que es van convocar les Corts i la seva feblesa en relació amb les castellanes». Una decadència que els experts van atribuir, entre altres, a l'habilitat de Castella per apropiarse d'Espanya, «una denominació neutra en origen per designar la península ibèrica».

Albert Rossich va rebutjar «identificar decadència amb castellanització», malgrat concloure que la penetració del castellà entre les elits autòctones va tenir efectes perversos.

L'assimilació cultural va seguir, segons Pere Molas, dos camins traçats pel comte-duc d'Olivares «a partir de la barreja de nissagues: la via matrimonial i l'adopció de càrrecs a la cort castellana».

Precisament va ser la figura del comte-duc l'escollida per Elliott tres dècades enrera per interpretar la confrontació Espanya-Catalunya com una pugna entre l'Estat modern i una nació perifèrica arcaïtzant, a la vista del sollevament en defensa de la seva pròpia constitució. Davant la polseguera que va aixecar l'ús dels adjectius modern i arcaic en el text original, una polèmica també servida en l'homenatge, l'hispanista britànic va concloure en el seu balanç final que «el que avui és modern pot ser antiquat l'endemà, i a l'inrevés. La prova la tenim en l'Estat actual: l'Estat modern és l'estat compost».

Abans de cloure la seva exposició, Elliott va esperonar els joves investigadors a cercar les respostes que encara resten pendents a tres qüestions. Primera: va ser per feblesa que Madrid no va ser capaç de manipular la revolta en benefici propi? Segona: quin era el carisma i el calibratge intel·lectual dels líders revoltats? «Tinc la impressió —va assenyal— que era gent que no estava al nivell dels esdeveniments per limitació d'idees». I tercera: quina repercussió va tenir la revolta en la societat?

John H. Elliott, a l'auditori de la Facultat de Filosofia i Lletres.

Junta de Govern

La Junta de Govern que va tenir lloc el dia 19 de desembre va aprovar la proposta de la Comissió de Política Lingüística respecte al procediment d'acreditació del nivell de suficiència de coneixements de llengua catalana per al professorat universitari. L'acreditació es farà mitjançant la superació d'una prova específica que es programarà anualment a la UAB. La Universitat oferirà regularment i de manera gratuïta cursos de preparació per a aquesta prova. Una comissió, integrada per dos membres de la Comissió de Política Lingüística, dos membres de la Comissió de Professorat, i un membre de la Junta de Personal Docent i Investigador, s'encarregarà de fer el seguiment del procediment d'acreditació i la supervisió de les proves. L'acreditació també es podrà fer amb qualsevol dels certificats acreditatius del nivell equivalent de suficiència, o superior, homologats per la Comissió de Normalització Lingüística de la Generalitat.

També es va aprovar la inclusió de la direcció de tesis doctorals i de treballs de recerca en la càrrega docent del professorat i el programa d'anys sabàtics per al professorat universitari. El dret a un any sabàtic es configura com un reconeixement d'obligacions per part de la UAB envers tot el professorat ordinari que compleixi els vint-i-cinc anys de permanència a la UAB i acreditat un seguit de condicions.

La professora Anna Bartra i l'estudiant Manuel Ruiz van ser elegits membres de la Comissió d'Ordenació Acadèmica, i l'alumne Antoni Viu, membre de la Comissió de Doctorat.

Es va aprovar també el reconeixement dels mestratges de Trasplantament d'Òrgans i Teixits i Innovació Educativa, i les diplomatures de postgrau d'Endarreriment Mental i d'Ètica Aplicada i Bioètica.

També es va aprovar el nomenament com a doctor *honoris causa* del professor Lukas Hottinger, a proposta de la Facultat de Ciències.

Simposi: Canvi institucional i història econòmica

La Facultat de Ciències Econòmiques i Empresariales de la UAB va acollir, els dies 11, 12 i 13 de desembre, el VIII Simposi d'Història Econòmica, organitzat per la Unitat d'Història i d'Institucions Econòmiques del Departament d'Economia i d'Història Econòmica.

Les jornades, que portaven per títol Canvi Institucional i Història Econòmica, tenien com a objectiu

analitzar la incidència que els canvis institucionals han produït al llarg del temps sobre l'activitat econòmica de sectors i països diferents. El simposi, articulad en tres sessions monogràfiques —*Institucions, reproducció i canvi en els sistemes econòmics, Canvi institucional i activitat agrària, i Canvi institucional i activitat industrial*—, va comptar amb la presència de destacats espe-

cialistes, com el suec Bo Gustafsson, l'hindú Amit Bhaduri, i l'anglesa Leslie Hannah. Precisament a una novetat respecte d'edicions anteriors, el Simposi va aplegar un nodrit grup d'investigadors procedents de Suècia, Finlàndia, Índia, Perú, Mèxic, Gran Bretanya, Brasil i Uruguai, a més d'experts d'arreu de l'Estat espanyol.

Segons els relators, els professors de la UAB Antoni Serra

Ramonedà i Joan Martínez-Alier, així com Josep Maria Delgado i Albert Carreras, de la Universitat Pompeu Fabra, el balanç ha estat «molt positiu, tant pel contingut dels treballs exposats com per les discussions a què van donar lloc entre els participants».

La projecció internacional assolida i el bagatge acumulat d'anteriors experiències consoliden els simposis del Departament d'Història Econòmica en un referent obligat dins del seu camp d'estudi, tant a l'Estat espanyol com a l'exterior.

Serveis d'Informàtica Distribuïda

La Junta de Govern del mes d'octubre passat va aprovar un canvi del reglament del Servei d'Informàtica que comporta un important canvi d'estructura que afecta directament el model de creixement futur del Servei.

La nova estructura aprovada incorpora els Serveis d'Informàtica Distribuïda (SID), d'àmbit territorial descentralitzat, partint de la dotació existent a les aules informatitzades, i procurant actualitzar conceptes que, com ja es va detectar en el Grup de Millora, havien quedat obsolets.

Els SID configuren l'estructura distribuïda d'assistència i suport als usuaris de la gestió, la docència i la recerca de cada centre, que comparteixen la xarxa informàtica comuna. El reglament aprovat delimita les funcions i responsabilitats dels SID: informar sobre el catàleg de serveis disponibles i les seves tarifes, assessorar sobre maquinari i programari, ajudar en el manteniment del maquinari i de la xarxa, administrar els servidors, etc. Cada SID atendrà les necessitats específiques dels centres del seu àmbit territorial. Els responsables dels SID tindran una dependència tècnica del Servei d'Informàtica, una dependència orgànica de l'administració del centre, i una dependència funcional del coordinador del SID.

Actualment hi ha definits deu SID, i cada unitat estructural de la UAB està assignada a un d'aquests, segons consta en l'annex del reglament. Obviament, es tracta d'una estructura territorial oberta, pensada per adaptar-se dinàmicament als canvis presents i futurs de la UAB.

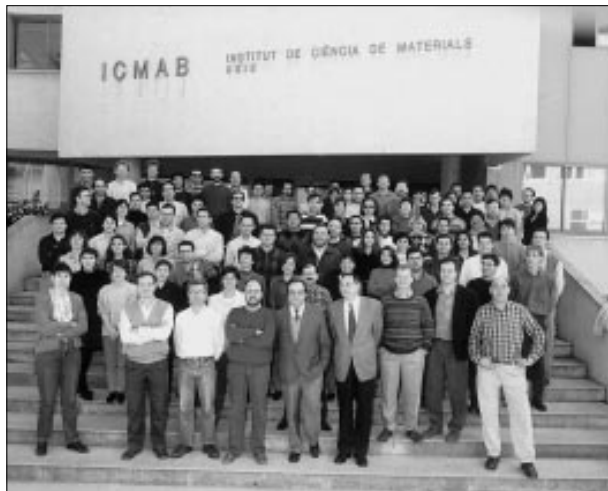
Amb l'aprovació del reglament comença la implantació dels SID, que serà progressiva segons les disponibilitats pressupostàries.

A cada centre, la dotació del SID en recursos humans seguirà un barem matemàtic objectivat aprovat per la Comissió d'Economia, i s'ajustarà a la complexitat i peculiaritat de cada àmbit territorial.

En definitiva, els SID estableixen un model de creixement del Servei d'Informàtica que dóna coherència a l'estructura de suport, racionalitza els recursos humans i millora el servei aproximant-lo geogràficament a l'usuari per tal d'aprofitar millor el coneixement de les peculiaritats dels diferents centres.

S E R V E I S

L'Institut de Ciència dels Materials de Barcelona

L'equip de persones que treballen a l'Institut de Ciència dels Materials de Barcelona.

La història de l'Institut de Ciència dels Materials de Barcelona (ICMAB) es remunta a deu anys enrere, però la inauguració de les seves actuals instal·lacions al campus de la UAB—entre les facultats de Filosofia i Lletres i Ciències—data del 1991. La UAB, a més, té representació al Patronat Rector de l'Institut, òrgan que té les atribucions administratives amb capacitat per dictar les polítiques d'investigació.

L'ICMAB forma part del laboratori Europeu Associat (LEA) de Ciència i Enginyeria de Materials i Processos (SIMAP), societat sorgida el 1992 per iniciativa del CSIC i el seu homònim francès CNRS. La societat, integrada també pels laboratoris d'Odeillo-Perpinyà i Montpeller, té com a objectius coordinar esforços en l'adquisició i l'ús d'equips per tal d'estalviar recursos, així com obtenir subvencions conjuntes de la Unió Europea (UE) i de les administracions estatals i regionals.

L'ICMAB és el centre de les seves característiques—hi ha delegacions a Madrid, Sevilla i Saragossa—dependent del Consell Superior d'Investigacions Científiques (CSIC) que més genera per càpita, tant pel que fa a articles a la premsa com a recursos econòmics aliats.

La mitjana d'articles en revistes era de 4,4 per investigador fix i any, durant el període 1994-1995. Pel que fa al seu impacte, d'un total de 253 articles apareguts els anys 1992, 1993 i 1994, s'han trobat 2637 citacions d'altres autors que en feien menció en aquests mateixos anys, la qual cosa multiplica per deu la repercussió dels textos en cercles científics.

El CSIC és l'organisme que més inverteix en l'Institut mitjançant el pagament de les nòmines i la seguretat social del personal funcionari. En tot cas, la quantitat aportada pel CSIC—414 milions de pessetes el 1995—no ultrapassa el 50% del total del pressupost del centre, ja que de la seva contribució s'ha de descomptar el denominat cost fix (*overhead*), 26 milions el 1995, que van proporcionar, en realitat, altres institucions a través de la donació que fa cadascun dels investigadors del 20% del pressupost del seu projecte en curs. «L'ICMAB—afirma el seu director, Carles Miravittles—és un centre d'excel·lència i competitivitat, que sotmet el seu personal a una gran mobilitat. D'aquesta manera, arriben contínuament idees noves». Actualment, l'ICMAB acull quinze visitants de postdoctorat, de diverses nacionalitats. A més, de les cent quinze persones en plantilla, només una cinquena part és fixa, entre científics, tècnics, funcionaris—d'ells, cinc professors de la UAB—, laborants i administratius. Aquesta característica és, segons Miravittles, «un mecanisme ideal per estimular l'autosuperació i elevar la productivitat dels investigadors. A l'Institut no hi pot haver ningú sense projecte», comenta satisfet.

A banda del CSIC, altres institucions, com ara la Comissió Interministerial per a la Ciència i la Tecnologia (CICYT), la Comissió Interdepartamental de Recerca i Tecnologia de la Generalitat (CIRIT) i especialment la Unió Europea (UE), subvencionen la setantena de projectes en què avui dia treballa el centre. D'altra banda, els contractes amb

indústries privades augmenten cada any, la qual cosa és valorada «molt positivament, ja que les fonts de finançament són més diversificades i, per tant, menys subjectes a les variacions en política pressupostària».

Aquest esforç per apropar l'Institut a l'entorn industrial farmacèutic, químic, elèctric i electrònic, té el seu punt culminant amb la posada en marxa d'un laboratori mixt, finançat per l'empresa Carburons Metàl·lics, per desenvolupar noves tècniques de síntesi de materials aplicant gasos a altes pressions i temperatures. L'estreta col·laboració entre investigadors de la casa i enginyers de l'empresa ha estimulat la cooperació amb companyies d'interès mutu.

Aspectes bàsics

No obstant això, les activitats bàsiques de l'ICMAB se centren en la recerca, síntesi, preparació i cristal·lització de materials funcionals d'altres prestacions i, només en determinats casos, desemboquen en la construcció de prototips. El fet de no disposar de la seva pròpia cadena de producció frena l'acostament del món industrial al centre, alhora que impedeix a l'ICMAB tant d'aconseguir una nova font d'ingressos com de controlar de cap a peus tot el procés. Per aquest motiu, Miravittles creu necessària «l'edificació d'una nova unitat o departament de desenvolupament dedicat a la producció a petita escala. En cas de seguir com fins ara—diu Miravittles—, serem un zero per a la petita i mitjana empresa». Fins ara, l'Institut ha pal·liat la seva manca d'espai foment d'equips tècnics i humans les instal·lacions externes, com és el cas, per exemple, de la Facultat de Ciències de la UAB.

Seguint la línia de redreçament apuntada, s'han signat acords per a la preparació de materials específics en forma de pel·lícules primes, pols i cristalls per a determinades indústries i tecnologies. Les directrius marcades pel Pla d'Actuació per al període 1995-1999 articulen la recerca de l'ICMAB al voltant de tres àrees.

En primer lloc, el laboratori potencia els materials moleculars, amb especial predicació en el camp de l'òptica, així com membranes i catalitzadors, amb múltiples aplicacions en la conservació del medi ambient, per al tractament de residus industrials i la detecció de gasos tòxics. En segon terme, l'Institut ha desenvolupat recerques sobre magnetisme a partir de petites partícules, làmines primes i creixement de cristalls. Per acabar, els investigadors del centre, tot analitzant les claus físiques i químiques de la superconductivitat, han ideat limitadors de corrent d'alta intensitat, recobriments de pròtesis humanes i sistemes d'emmagatzematge d'energia basats en la levitació, que han desembocat, en aquest cas, en el disseny d'un prototip de tren en suspensió.

Percepció i comportament de risc en la conducció de vehicles

Avui dia, hom considera el factor humà la causa principal dels accidents de trànsit. Per aquesta raó, una part important de la investigació sobre seguretat/accidentabilitat viària està centrada en el conductor.

L'equip dirigit per la professora M. Dolors Riba, de la Unitat de Metodologia de les Ciències del Comportament, està treballant en un projecte de la DGICYT sobre la relació entre percepció i comportament de risc en la conducció de vehicles. Aquest projecte incideix en l'explicació d'un dels nuclis del mecanisme psicològic de la conducta arriscada, i complementa altres aportacions fetes des de la psicologia en les quals s'ha posat de manifest el paper que tenen en la conducció variables psicofísiques i de comportament.

La investigació que s'està portant a terme estudia la conducta de l'automobilista en el marc de la teoria de la decisió, la qual cosa suposa considerar el conductor com un decisor que, en l'acció de conduir, pren constantment decisions en una situació de risc o d'incertesa. En aquest àmbit de la presa de decisions, cal dilucidar molts aspectes de les relacions entre risc percebut i risc assumit, atesos els resultats de nombroses experiències fetes en diferents contextos que posen de manifest l'existència d'inconsistències de comportament.

S'espera que els resultats d'aquesta investigació puguin servir de suport a la planificació de les campanyes de prevenció d'accidents, atès que es poden aportar elements a favor d'una intervenció focalitzada en aspectes perceptius o bé en aspectes conductuals.

A diferència d'altres treballs, en aquest projecte s'introdueixen dos aspectes metodològics no considerats per altres autors, com són la modelització a escala intraindividual i

L'equip dirigit per la professora M. Dolors Riba.

l'avaluació de la percepció de risc basada en la lògica difosa. La importància de l'anàlisi a escala intraindividual s'ha posat de manifest en un estudi d'Eduardo Doval, membre de l'equip d'investigació, en el qual s'ha trobat una consistència de les respostes individuals davant diverses situacions arriscades i diferències notables en les respostes de diversos individus davant de les mateixes situacions. Tanmateix, ha estat un altre treball basat també en l'anàlisi intraindividual, fet per M. Eugènia Gras, el que ha permès obrir una via per a la modelització de la relació entre percepció de risc i conducta, en establir funcions a partir de regles de decisió que associen avaluacions de risc situacional amb avaluacions de prudència d'una acció. Les funcions obtingudes en aplicar diferents regles de decisió s'utilitzen posteriorment per tal d'avaluar

l'ajustament de la conducta del subjecte. En aquest estudi s'ha posat de manifest la utilitat d'emprar un mètode d'escalament basat en els conjunts difosos, elaborat per les professores M. Dolors Riba i M. Carme Viladrich, el qual permet d'avaluar, per a cada subjecte, les distàncies que percep entre un conjunt d'estímul a partir de judicis emesos amb diferents nivells de certesa. Concretament, quan s'incorpora l'escalament subjectiu, els resultats obtinguts són força prometedors, atès que s'ha aconseguit modelitzar satisfactòriament la conducta del 50% dels subjectes estudiats, i obtenir informació respecte al nivell de risc que assumeixen.

Els resultats, obtinguts amb una mostra d'universitaris, posen de manifest que un 36% dels subjectes assumeix un nivell de risc mitjà, és a dir, la seva conducta és més prudent

a mesura que augmenta el risc situacional; un 10% assumeix un nivell de risc baix, són subjectes que només abaixen la guàrdia en situacions molt poc arriscades, i el 54% restant assumeix un nivell de risc mínim, es tracta de subjectes molt prudents en totes les situacions. Cal tenir present que s'ha analitzat l'ajust de la conducta a una funció obtinguda a partir de valoracions subjectives, la qual cosa implica que una mateixa situació pot ser percebuda molt arriscada per un subjecte i menys arriscada per un altre subjecte, i el mateix es pot dir de les valoracions de prudència.

Una conclusió important que es desprèn de la investigació feta fins ara és que paràmetres que intervenen en la conducció, que són objectivament quantificables, com la velocitat o la distància de seguretat, són percebuts a l'hora d'avaluar el risc associat de manera que en resulten escales distorsionades. Integrar aquesta subjectivitat pot esdevenir una qüestió clau per explicar la conducta arriscada.

Actualment s'està preparant una sèrie de programes encaminats a disposar d'una presentació d'estímul, amb suport multimèdia, que facilitin la interacció dels subjectes en diferents contextos de conducció, cadascun d'ells amb el seu gradient de risc. En aquest sentit, es tracta d'avançar en el desenvolupament d'una metodologia d'experimentació al laboratori que possibiliti un apropament a la investigació de camp, a fi i efecte d'obtenir dades amb una major capacitat de generalització i millor validesa ecològica.

Comunicació i llengua

«Hi ha un pollastre magre i un altre de ben granat». Amb aquesta metàfora, el periodista radiofònic Josep Cuní va retratar, en el marc d'una conferència organitzada pel Voluntariat Lingüístic de la UAB titulada «N'hi ha prou? El català als mitjans de comunicació», la situació d'inferioritat en què es troba la llengua catalana respecte de la castellana en l'àmbit comunicatiu català.

Segons un estudi presentat en el Primer Congrés de Ràdio a Catalunya, «el 62% de la ràdio que s'escolta al Principat —va apuntar Cuní— és idèntica a la que es pot sintonitzar fora d'ell. Només el 26% es produeix aquí, i una tercera part d'aquest percentatge és en català». En resum: «la ràdio en català mai no ha estat tan bé com avui, però fóra una vil mentida dir que està molt bé».

Pel que fa a la premsa escrita, el sociòleg Salvador Cardús, excap d'opinió del diari *Avui* i actual col·laborador en premsa comarcal, va parlar d'estancament: «l'*Avui* està molt per sota dels periòdics en castellà fets a casa nostra, i les capçaleres comarcals tampoc no guanyen mercat». A aquest panorama, Cardús hi afegeix «l'augment de vendes a Catalunya de publicacions editades fora».

Pel que fa als ajuts de l'administració autonòmica, a l'hora de fomentar i impulsar els mitjans en català, Cuní va recordar que «només un terç de les llicències per a emissores radiofòniques expedides per la Generalitat són per a empreses amb programació en llengua catalana». Igualment, el periodista de COM Ràdio va lamentar que el suport inequívoc del govern català a les emissores de la CCRTV «hagi contribuït a frenar altres projectes privats». Per la seva banda, Cardús va assegurar, «per experiència pròpia», que, «malgrat el suport que l'*Avui* hagi pogut rebre d'un partit o d'un govern, han estat les mateixes institucions les que l'han mantingut hivernat i marginat, i han preferit utilitzar altres mitjans escrits com a altaveus».

En aquest punt, els dos ponents van coincidir a qualificar de «considerable» la dependència dels mitjans informatius, i especialment la premsa escrita, d'interessos polítics i econòmics.

«N'hi ha prou? El català als mitjans de comunicació» és el primer d'un seguit de debats que el Voluntariat Lingüístic de la UAB, en col·laboració amb el Gabinet de Llengua Catalana i l'Oficina d'Afers Socials, dedicarà a reflexionar sobre la presència i l'ús del català en els diferents àmbits de la vida social.

La UAB comença la recollida selectiva de deixalles

L'Autònoma va fer, a mitjan desembre, la primera d'una sèrie d'accions emmarcades dins del projecte de recollida selectiva integral Residu Mínim (RM), que desenvoluparan conjuntament l'Oficina de Seguretat i Higiene Ambiental de la UAB (OS-

vegetals. Tots aquests materials són recuperables. D'altra banda, també es farà una recollida selectiva de materials especials o problemàtics, com són les piles, els fluorescents i els tònners i cartutxos de tinta.

El dia 12 de desembre es van presentar els nous contenidors en un acte lúdic i participatiu a la Facultat de Ciències de l'Educació.

HA) i el Centre d'Ecologia i Projectes Alternatius (CEPA), per encàrrec del Vicerectorat de Campus i de Qualitat Ambiental.

L'experiència es va realitzar a la Facultat de Ciències de l'Educació. D'aquesta manera, s'iniciava la segona fase del projecte RM, que consisteix en la recollida selectiva de les deixalles i la disminució de l'ús de materials de difícil reciclatge (Tetra-Brik®, llaines o PVC). En aquesta etapa del projecte, també es faran diverses activitats, xerrades i conferències d'educació ambiental. L'acte va consistir en la presentació dels nous contenidors per a cada tipus de deixalles. A partir d'ara, se separaran el paper, el cartró, el vidre, els voluminosos, el porexpan i els olis

Per al funcionament correcte del projecte, però, es requereix una responsabilització individual i col·lectiva per solucionar els problemes causats pels residus, ja que seran els mateixos alumnes, els professors i el personal del campus els qui distribuïran els materials en els seus contenidors respectius. Segons els informes de la CEPA i de l'OSHA, portar a terme aquest model de recollida selectiva sense la implicació de tots els col·lectius de la comunitat universitària és extremament difícil.

Tercera fase

El projecte es troba actualment en la segona fase, que es completarà amb la implantació de la recollida selectiva,

mitjançant els contenidors abans esmentats, a la resta de centres del campus i de la Vila Universitària. En aquesta primera fase també es preveu reemplaçar els envasos d'un sol ús per altres de reutilitzables, mitjançant la substitució de les tradicionals màquines de refrescs per unes de noves. El paisatge mobiliari de la UAB, doncs, també anirà canviant a poc a poc.

Durant el curs passat (primera fase) es va realitzar la diagnosi i la definició del model de recollida que cal aplicar en el cas concret de la Universitat. La tercera fase es desenvoluparà durant el curs 1997-1998, durant la qual hi ha prevista la posada en funcionament d'una deixalleria pròpia de la UAB i una planta de compostatge que permetrà reutilitzar la part orgànica dels residus. Aquesta iniciativa, única en el conjunt de l'Estat, és fruit d'un conveni entre la UAB, l'Entitat Metropolitana, la Junta de Residus, l'Ajuntament de Cerdanyola i la CEPA. Les instal·lacions, que començaran a construir-se a la primera d'aquest gener, costaran uns seixanta milions de pessetes i acolliran tota mena de materials recuperables, inclosos també els productes especials o problemàtics per al medi ambient, com pintures, dissolvents, olis i esprais. També aniran a parar a la deixalleria els residus provinents dels dos-cents laboratoris repartits per les diferents facultats de la UAB. L'Autònoma, tot i no ser cap municipi, s'ha plantejat aquest projecte ateses les característiques del campus, pel qual passen diàriament més de trenta mil persones, moltes més que en algunes poblacions que ja tenen deixalleria. La deixalleria s'encarregarà, per tant, de garantir la reutilització i la recuperació màxima del residu que genera la Universitat i que, actualment, van a parar, majoritàriament, a una incineradora.

XXI Simposi d'Anàlisi Econòmica

Durant els dies 11, 12 i 13 de desembre va tenir lloc la XXI edició del Simposi d'Anàlisi Econòmica, en el recinte de l'hotel Campus, organitzat conjuntament per la Unitat de Fonaments de l'Anàlisi Econòmica (Departament d'Economia i d'Història Econòmica) i l'Institut d'Anàlisi Econòmica (CSIC).

Aquest simposi esdevé la reunió més important, i amb més continuïtat, d'economistes acadèmics de tot l'Estat espanyol. En l'edició d'enguany hi han assistit més de tres-cents participants i s'ha acceptat un total de 204 articles, els quals han cobert totes les àrees de la ciència econòmica, des de l'economia ma-

temàtica i la teoria dels jocs, fins als treballs més aplicats, incloent-hi camps com les finances, l'organització industrial, l'economia de medi ambient, la hisenda pública, les teories microeconòmica i macroeconòmica i l'econometria teòrica.

També s'han organitzat dues taules rodones sobre temes tan d'actualitat com «La unió monetària europea» i «Federalisme fiscal», a les quals han assistit com a ponents convidats Juan Antonio García Díez (president d'URALITA, SA, i exvicepresident de govern per a Afers Econòmics) i Alfred Pastor (IESE, exsecretari d'Estat d'Economia), entre

altres professionals i acadèmics de merescut prestigi tant arreu de l'Estat espanyol com a la resta d'Europa.

Com a conferenciants convidats, van ser-hi presents el Dr. Salvador Barberà (recent premi Joan Carles I d'Economia), i el Dr. Alfonso Novales, que van donar una interessant visió sobre els temes de Mecanismes de votació i La Simulació en l'economia. Per acabar, només cal destacar com a dada significativa que el Simposi ha anat creixent de manera ininterrompuda durant tots aquests anys, la qual cosa posa en relleu la gran tasca d'investigació realitzada dins la ciència econòmica.

Homenatge universitari a Pierre Vilar

L'Institut Joan Lluís Vives, integrat per catorze universitats de l'àmbit català, va retre, el dia 6 de desembre passat, un homenatge a l'historiador francès Pierre Vilar, al Col·legi d'Espanya de París. A l'acte, hi van participar nou rectors, representants de les universitats esmentades, i diverses personalitats.

La figura i l'obra del professor Vilar va ser glossada pel president del Col·legi d'Espanya, Luis Racionero. El director de l'Institut Universitari d'Història Jaume Vicens i Vives, Josep Fontana, va assenyalar que poques vegades s'ha produït una identificació tan gran entre un historiador i la societat que estudia, i va destacar, alhora, la seva visió d'una història total. El rector de la Universitat de València, Pedro Ruiz, i el director de l'Institut Joan Lluís Vives, Joan Martí, també van intervenir per elogiar l'autor de *Catalunya dins l'Espanya moderna*.

Pierre Vilar va manifestar el seu agraïment i va considerar «impressionant acabar la vida amb una comprensió tan gran de la meua obra».

L'acte es va cloure amb la interpretació del «Canticum iubilo» de

Händel, «El rossinyol» d'A. Pérez Moya, i el «Gaudeamus igitur», a càrrec de la Coral Universitària de les Illes Balears.

L'Institut Joan Lluís Vives, institució integrada per les universitats de Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears, i també d'altres territoris amb vincles geogràfics, històrics, culturals i lingüístics comuns, té per objectiu crear un espai universitari que permeti coordinar la docència, la

recerca i les activitats culturals, i potenciar la utilització i la normalització de la pròpia llengua.

Arran del norantè aniversari de Pierre Vilar, l'Institut Joan Lluís Vives va fer palès el reconeixement de la comunitat universitària d'una de les personalitats acadèmiques més rellevants en la recuperació de la història catalana i la seva influència determinant en la historiografia recent del país.

Estudiar des de la presó

Judith Serra, amb un grup de voluntaris de la UAB.

Estudiar per aconseguir la reinserció social i laboral. Aquesta és, sens dubte, una manera molt eficaç per als interns de qualsevol centre penitenciari de deixar enrere els barrots i assolir la llibertat i la integració social. A més, la participació en activitats proporciona als presos dies de redempció, és a dir, dies que es descompten de la condemna que han de complir. Tot i així, la permanència a la presó imposa molts condicionants i dificultats en aquest procés d'aprenentatge: manca de material pedagògic, com llibres o apunts, impossibilitat d'anar a classe o a tutories, accés a una biblioteca, etc.

A partir d'aquesta necessitat i de la demanda sorgida a la presó de Can Brians, a Martorell, es va iniciar, l'agost de 1995, el Voluntariat Pedagògic, quan van mantenir-se els primers contactes entre l'Oficina d'Afers Socials de l'Autònoma (AOS) i el director docent i l'educadora de

la presó de Can Brians. Actualment, el programa està coordinat per Judit Serra, cap dels programes socials de l'OAS, i Jaume Guasch, llicenciat en Física, que fa la prestació social a l'OAS. Actualment, col·laboren en el programa quaranta persones, entre voluntaris i objectors. Els interns interessats a rebre classes són trenta-un. Tot i l'elevat nombre de voluntaris —superior al nombre d'alumnes—, no s'arriba a cobrir totes les assignatures en què s'interessen els interns. Les lliçons s'imparteixen els dissabtes o diumenges al matí cada quinze dies. D'aquesta manera, es pretén que cada intern de la presó interessat en el programa rebi una atenció personalitzada que ajudi a minimitzar les dificultats abans esmentades, que impedeixen l'accés dels estudiants de Can Brians a la majoria de serveis de què normalment disposa un estudiant universitari.

Novetats

Aquest any, com l'anterior, amb el començament del curs escolar s'ha posat de nou en marxa el Voluntariat Pedagògic, que enguany compta amb una sèrie de novetats respecte del curs passat. La més important és la divisió del programa en dos quadrimestres, fet que facilita la coordinació de l'elevat nombre de voluntaris i d'interns, i deixa, d'altra banda, els períodes d'exàmens lliures per als voluntaris. Al mes de febrer, un cop finalitzat el període d'exàmens, es convocarà una reunió per a totes aquelles persones interessades en el programa i que vulguin col·laborar-hi durant el segon quadrimestre.

D'altra banda, també cal remarcar l'inici d'una activitat esportiva de bàsquet, que al principi de 1997 començarà a portar equips de fora del centre a jugar partits. Una altra activitat programada per a aquest curs és la formació de grups de debat en el mòdul de dones de Can Brians.

La majoria de voluntaris prové de les llicenciatures de Dret, Psicologia i Ciències de l'Educació, per als quals aquest tipus de voluntariat representa una experiència molt útil. Però, la raó principal per la qual es fa aquesta activitat de voluntariat és la possibilitat d'ajudar una part de la societat que ho necessita, és a dir, per una qüestió de solidaritat. Això és el que es desprèn de les dades d'un estudi fet l'octubre passat a vuit-cents voluntaris per l'Institut sociològic DEP, per encàrrec del Departament de Benestar Social. Val a dir que, entre els voluntaris del programa de presons, també hi ha estudiants de periodisme, veterinària, filosofia i ciències econòmiques.

Nova Biblioteca d'Humanitats

La nova Biblioteca d'Humanitats, estrenada el 7 de gener passat, centralitza les monografies i els recursos multimèdia de les antigues biblioteques de Formació de Professorat, de Lletres i de Traducció i d'Interpretació. Es tracta de 6500 m² nous, repartits en quatre plantes, amb 770 places de lectura. Està situada entre les facultats de Filosofia i Lletres, de Psicologia, de Ciències de l'Educació, i el futur edifici de la Facultat de Traducció i d'Interpretació. És la primera biblioteca concebuda per a l'ús intensiu i extensiu dels recursos informàtics, amb cabines de lectura i treball individual i aules per a grups. A les seves prestatgeries s'hi podrà trobar més de cinc-cents mil volums.

L'anterior edifici de la Biblioteca de Lletres es transforma en l'Hemeroteca d'Humanitats, on es pot trobar totes les publicacions periòdiques, amb 323 places més de lectura.

D'altra banda, el 2 de desembre passat, es va estrenar l'ampliació —1800 m² repartits en dues plantes— de la Biblioteca de Ciències Socials amb 400 places de lectura, i amb la novetat que és oberta les 24 hores del dia durant els 365 dies de l'any. Aquesta sala substitueix el servei nocturn i de cap de setmana que oferien les biblioteques de Ciències i de Ciències Socials. La Universitat Autònoma de Barcelona, amb la posada en marxa d'aquest servei per als estudiants, esdevé la primera universitat estatal que manté un servei permanent de biblioteca sense cap limitació en el temps.

Amb la futura construcció de la Biblioteca i l'Hemeroteca Generals a la plaça Cívica, es completarà l'ampliació i la reorganització de les biblioteques del campus, un servei essencial per a la docència i la recerca.

Gestió d'associacions

L'Oficina d'Afers Socials, per encàrrec del Vicerectorat d'Estudiants i de Promoció Cultural, va organitzar, del dia 16 al dia 20 del mes de desembre passat, el seminari Formació en Gestió per als Directius de les Associacions d'Estudiants. El seminari presentava la manera com avui treballen les associacions de voluntariat: els reptes, la comunicació, la motivació del voluntari, el finançament i la planificació d'accions. El curs, fet a l'edifici d'Estudiants de la plaça Cívica, va ser a càrrec de l'Agència Municipal de Serveis per a les Associacions de l'Ajuntament de Barcelona.

M. ÀNGELS CALVO TORRAS, professora de Patologia Animal del Departament de Patologia i de Producció Animals de la Facultat de Veterinària, va ser nomenada, el 18 de desembre passat, Acadèmica Numerària de la Reial Acadèmia de Doctors de Madrid.

FÈLIX ÀNGEL GARCÍA ARANAS, professor de la Unitat de Medicina Veterinària, a la Facultat de Veterinària, va ser nomenat recentment president de la Sociedad Española de Cirugía Veterinaria (Secive).

ENRIC CASASSAS I SIMÓ, síndic de greuges de la UAB, va ser distingit, el novembre passat, amb la Medalla d'Or de la Fundació Catalana per a la Recerca, amb motiu del desè aniversari de la Fundació.

Diversitat i ensenyament

Isabel Muñoz, presidenta del Moviment de Renovació Pedagògica; Mercè Izquierdo, vicerectora d'Estudis i de Promoció Cultural; M. Àngels González, directora d'Ordenació Educativa; i Joan Rué, coordinador del Simposi.

Philippe Perranoud, professor de la Facultat de Psicologia i Ciències de l'Educació de la Universitat de Ginebra, va ser l'encarregat d'inaugurar el simposi sobre El Tractament Integrador de la Diversitat, que va tenir lloc a l'hotel Campus durant els dies 19, 20 i 21 de desembre de l'any passat.

El simposi va ser organitzat pel Departament de Pedagogia Aplicada de la UAB, i hi van participar més de tres-cents mestres de tot l'Estat i d'altres països d'Europa. Un dels temes més debatuts va ser el creixent clima de violència entre els infants i els problemes genèrics de l'educació en la diversitat.

Beques de la Fundació "la Caixa"

Albert Sáiz Casatorres i Marc Siscart Busquets, ambdós llicenciats de la Facultat de Ciències Econòmiques i Empresariales de la UAB, han aconseguit cadascun una de les vuitanta beques que anualment concedeix la Fundació "la Caixa" a postgraduats per ampliar els seus estudis a universitats d'Alemanya, del Regne Unit i dels EUA. Albert Sáiz ampliarà els seus estudis a l'Institut Tecnològic de Massachussets, i Marc Siscart ho farà a la Universitat de Harvard.

Millor llibre d'economia

El llibre del professor Lluís Barbé *El curso de la economía*, que ha estat coeditat pel Servei de Publicacions de la UAB i l'editorial Ariel, ha estat guardonat com a millor llibre d'economia general publicat l'any 1996 pel Col·legi d'Economistes de Catalunya en el marc dels premis Joan Sardà Dexeus.

L'Escola d'Hostaleria, a l'EFAH

L'Escola Superior d'Hostaleria de Catalunya, ubicada al campus de la UAB, ha estat acreditada com a membre de ple dret de l'associació internacional EFAH (European Foundation for the Accreditation of Hotelschool Programmes). L'EFAH és una activitat col·lectiva formada per

les millors escoles d'hostaleria d'Europa (de les quals n'acull només sis), l'HOTREC (Confederació de les Associacions Nacionals d'Hotels i Restaurants de la Comunitat Europea), l'IHA (Associació Internacional d'Hotels), i l'HCIMA (Associació de Càtering Hoteler i Direcció Institucional).

Formar part de l'EFAH assegura conèixer a fons les necessitats educatives nacionals, l'experiència industrial hotelera i els mitjans d'acreditació com a pràctica internacional, i treballar totes les esmentades associacions de manera conjunta.

Bàrbars i berbers

Ocult rera el joc de paraules del títol de la conferència, *Tornen els bàrbars o els berbers*, l'estudiant d'Història Imed Laiti Hsaybi va fer un repàs exhaustiu als àmbits més diversos de la cultura islàmica i, de passada, va desmuntar alguns dels prejudicis sobre els quals es fonamenta la visió distorsionada que el món occidental té dels mons islàmic, àrab i musulmà.

Hsaybi va justificar, fil per randa, el títol de la xerrada: «*Tornen* perquè ja hi havien estat; *bàrbars* perquè és el nom que es dona als vinguts de fora, i *berbers* perquè té la mateixa arrel etimològica que bàrbars». Es tracta d'una onomatopeia amb la qual uns pobles designen d'altres que parlen llengües diferents que no entenen. A més, Hsaybi va rebutjar «per la seva falsedat» els tres components per excel·lència que Occident associa a l'Islam: luxúria, fanatisme i violència.

Fòrum de la Recerca

En el marc dels actes del Fòrum de la Recerca, del qual vam informar en el número de desembre de L'AUTÒNOMA, Emilio Muñoz, director del Centre d'Estudis Socials Avançats, pronunciarà una conferència titulada «Aproximació prospectiva a la investigació del segle XXI», a les 12 del migdia del 22 de gener, a la sala d'actes de la Facultat de Ciències de la Comunicació.

El 4 de febrer hi ha prevista una taula rodona sobre *L'avaluació de la recerca a la UAB en el marc català, espanyol i europeu*. Hi participaran Antoni Giró, director general de Recerca de la CIRIT; Miguel Àngel Lagunas, assessor de la Direcció General d'I+D, i Armando Albert, president de la Sociedad Española de Biotecnología. L'acte tindrà lloc a les 11 hores, a la sala d'actes de la Facultat de Ciències.

El 26 de gener hi ha previst un seguit de conferències sobre l'avaluació de la recerca a la UAB des de la mateixa universitat, amb la participació dels professors Salvador Barberà, Ramon Pascual, Josep Egozcue i Josep M. Brucart. L'acte tindrà lloc a les 9.30 h, a l'hotel Campus, i es clourà amb la presentació de «Deu anys de la Memòria de la Recerca».

Altres activitats previstes són la inauguració del Centre de Visió per Computador, la inauguració de la Biblioteca d'Humanitats i la presentació del Club B-30.

Adreça postal:

Universitat Autònoma de Barcelona
Àrea d'Afers Institucionals
Gabinet de Premsa. Edifici Rectorat
08193 Bellaterra (Cerdanyola del Vallès)
Tel. 581 13 35. Fax 581 25 46

L'AUTÒNOMA es pot obtenir i imprimir en format Acrobat via Internet a través del web de la UAB a l'adreça

<http://www.uab.es/>